

Priit Aimlat seob kodukohaga üks armastus

Anu Jürisson
Pole ime, et Pärnu-Jaagupis mängivad kõrvuti vanad ja noored juba 150. aastat innuga puhkpilli, sest Priit Aimla reipus ja optimism nakatavad hoo bilt meidki, kui koos fotograafia rahvamaja uksest sisse astume.

Vähemalt viis meest puhub Pärnu-Jaagupi pasunakooris pilli juba sellest ajast, kui nüüd rahvusooperi Estonia trompetirühma kontsertmeisteri ja dirigenditöö kõrvalt kodukoha kollektiivi juhatavat Aimla kaheksa-aastase poisiklutina isa kõrvalt oma esimesi samme selle poole astus.

“Jõle ammu sündisin, teid polnud olemaski siis,” muheleb Aimla mulle otsa vaadates. (Aimla on sündinud 1963. aastal.)

“Nii see värk tollal käis, et isa mängis pilli – akordioni. Ja akordioni mängis tollal üle ühe iga külamees. Mängiti koos jaanipidudel, sünnipäevadel, juubelitel, pulmades – kogu aeg pill hüüdis. Nii see mind innustas,” meenutab elukutseline muusik.

“Isa pani mindki pilli mängima. Juba kolmeaastaselt ostis mulle väikese akordioni, viieaastaselt mängisin, kümneaastaselt mängisin temaga koos. 1972. aastal ootasid põnevusega, millal Halinga kolhoosi ostab terve pillikomplekti – sealt see pihta hakkas,” räägib Aimla. Sest just siis tekkis Konstantin Reinu 1952. aastal asutatud kooliorkestri kõrvale kolhoosi puhkpilliorkester, mida asus juhatama Jakob Sinikas.

Tegelikult ulatub Pärnu-Jaagupis kihelkondlik pasunakoori traditsioon läbi eri koosseisude palju kaugemale, 150 aasta taha, mistõttu just seda ümmargust daatumit sel pühapäeval alevi spordikeskuses suurejoonelise

juubelikontserdiga tähistataksegi.

Kohaliku pasunakoori kõrval astuvad seal üles Audru pasunakoor Önn Tuli Öuele (peale nende kahe Pärnumaal rohkem pasunakoore polegi, kui linlaste tegemisi mitte arvestada), kohalik naiskoor Marje Pajula ja rahvakunstikollektiiv Laieldes Tiina Saare juhendamisel.

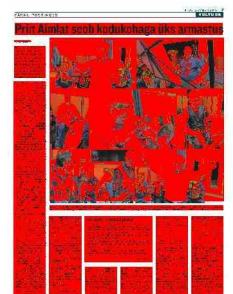
35 aastat professionaalse muusikuna

Aimla pole kiitusega kitsi – Sinikas mängib tema jutu järgi orkestris pea kõiki pille veel nüüdki, on erakordse pedagoogilise andega ja õpetanud pillimängu nii, et mõnelegi kodukandis sirgule on see saanud ametiks.

Aimla ise mängis noores eas koolipoiste orkestris ja kolhoosi orkestris, kuid nagu ikka, läks sealt üsna pea ära suurde linna Georg Otsa nimelisse muusikakooli pillimängu edasi õppima ja pühkis alevitolmu mõneks ajaks jalgadelt.

“Siis käis elutrummel teistpidi, mängisin popbändides ja läksin juba teisel aastal Peeter Sauli juurde Eesti Raadio estraadiorkestrisse, seal olid kõik superstaarid. Sain mängida televisioonis, raadios, andsime stuudiokontserte, käisime reisidel Venemaal,” meenutab Aimla. “Pärnu-Jaagupis käisin vahetevahel harva üksikuil kordadel mängimas, nii et ega ma ole siit tegelikult ära olnudki. Madis Schmidt viis tol ajal sinise pillimängu väga kõrgele tasemele.”

Aimlagi on teinud märkimisväärtset täheleendu: ta on kaasa

Pressiteadete edastamine

Meediamonitooring

Mediaanalüüsid

lõonud NYJD Ensemble'is, Põhja- maade sümfooniaorkestris, Läti riiklikus sümfooniaorkestris, Eesti-Soome barokkorkestris, Tallinna kammerorkestris ja paljudes teistes muusikakollektiivides.

Suvel täitus Aimla Estonias 30 mänguaastat, tuleval sügisel saab 35 aastat tööstaaži professionaalse muusikuna, sealjuures on ta koolides pidanud üksi või trioga üle 600 kontsertloengu pillidest ja muusikast. Estonia talveaias veab ta praegugi lavastajana väiksematele lastele mõeldud teatritegemist tutvustavat projekti "Hunt ja seitse kitsetalle".

Kindlamalt juurte juurde tagasi jõudis Aimla kümmeaastase aasta eest.

"Hakkasime tegema koos Pärnu-Jaagupi muusikakooliga Halinga puhkpillifestivali ja siis tulid niimoodi nuusutades, panin jala ukse vahele," märgib muusik, kes mängib pilli ja juhatab ühtaegu.

Kosta andis orkestrile näo

Halinga puhkpillielu üks toekamaid sümboleid Konstantin Rein, kes on praegu 93aastane ja jälgib nüüd pasunakoori tegemisi kõrvalt, on peale kümnete laulu- ja pillilaste koolitamise kirjutanud tohutul hulgal noote, mida pasunakoor tänapäevalgi kasutab. "See on meie jaoks reliikvia, mis on andnud sellele orkestrile oma näo," avaldab Aimla.

Rein on arranžeerinud puhkpilliorkestrile "Aida" võidumarsi, Schuberti serenaade ja palju muid lugusid, mida on harjutud nägema sümfooniaorkestri repertuaaris. "Kosta adopteeris need meie nii-öelda talupoegade orkestrile, püüdis meid harida ja teha kultuurseks – see on tema teene," märgib Aimla.

Et pasunakoori liikmete keskmiseks vanuseks pakub Aimla naljatamisi 81,78 aastat (vastab tõele, et pasunakoori liikmetest kolme mehe iga on üle 80), on legende nende hulgas küll ja veel.

Halinga puhkpillieluski on ae-

gade jooksul olnud mõõnu – on siis inimesed väsinud, pillipark uuendamata või pole olnud noodimaterjali. Paratamatult tõmbab joone vahele seegi, et noored ja vanad pillimängijad ongi erisugusest muusikast huvitatud ning noored lahkuvad kodukohast õpingute tõttu.

"Kui tagasi tulid, nägin, et siin on midagi väga põnevat: inimesed ja noodid, võiks uuesti ellu äratada retromuusika. Sellisel kujul, nagu seesama orkester kunagi oli," mõtiskleb Aimla. "Ja see sai teoks. Väga palju inimesi tuli kaasa ja huvi hakati tundma väljastpooltki – meil käib nüüd inimesi isegi naabervaldadest. Tava-koosseis on 21, vahel on isegi 27 meest proovis."

Kohati tsaariaega ulatuva vanamoodsa pargimuusikaga on pasunakoor leidnud oma niši, mis meeldib publikule. Sekka pakutakse veidi tänapäevast popmuusikat. Pasunakoorile kirjutab lugusid, arranžeerib ja orkestreerib pasunakoori liige Jakob Kaunisaares, tänu temale on repertuaaris autentset oma muusikatki.

"Oleme jõudnud sellise esinemisküpsuseni, et võime kaks-kolm tundi järjest mängida," väljendab Aimla heameelt. "Oleme Saaremaal väga oodatud ja seal neli aastat jutti Kuressaare merepäevadel käinud. Kuursaalis andsime poolteisetunnise kontserdi ja saime tohutult kiitvat tagasisidet – olevat olnud suve parim kontsert."

Aimla tutvuste kaudu leitakse esinemisvõimalusi üle Eesti, sest koduses Pärnu-Jaagupis korrakaks aastast esinemisest jääb motivatsiooni püsimiseks väheks. Kollektiiv on oma repertuaari jaganud soomlastegagi, kes olid neist lugudest vaimustatud. Tuleval aastal tahab pasunakoor minna Imatrasse vastukülaskäigule.

"Valmistame oma retroesinemisi ette kui sõud ja sütitame publikut elurõõmuga. Näitame, et me pole kipsis pensionärid. Inimese hing on noor, see ei vana, kinnitab dirigent.

Töö rahvusooperis ja igakolmapäevane kohtumine Pärnu-Jaagupi pasunakooriga on Aimla kaks armastust. "Kui toidad midagi, saad ka vastu, sa ei saa seda tegemata jätta," ütleb ta.

150 AASTAT PUHKPILLIMUUSIKAT

1865. aastal andis Kaelase mõisahärra von Brandt oma endisele kokaipoisile Jüri Jürissonile 200 rubla, mille eest osteti Saksamaalt kaheksa puhkpilli. Et Kaelasel leidis mehi, kel oli pillimängu kogemust tsaariarmee orkestrist, ja noormehel endalgi oli muusikaannet, tiivustas õppimist entusiasm. Peagi sai mänguhoo sisse Pärnu-Jaagupi kihelkonna esimene pasunakoor.

Pasunameeste ainus kohustus oli mängida pilli mõisas, kui saksad soovisid pidutseda, ja pühapäeviti mõisarahvale jõeäärses suvepaviljonis, kuhu oli palutud külarahvaski.

Von Brandti tütar oli kõrgesti haritud klaverimängija, kes kutsunud mõisa andekamaid talulapsi ja õpetanud neile oma lõbuks klaverimängu.

Andmed: Priit Aimla

Pressiteadete edastamine

Meediamonitooring

Mediaanalüüsid

Peale Priit Aimla (keskel) sõidab Pärnu-Jaagupisse proovi mehi Päärdust, Vana- ja Kivi-Vigalast, Järvakandist, Pürgust, Ertsmalt ja Pärnust. Nende jaoks on see elustiil, pealegi kuuleb seal ühe eakama liikme Heiti Tõnissoni nalju, nagu: "Ega me sellepärast vanad ole, meil on lihtsalt pikk minevik!" Urmas Luik